

Můj nový život ve Španělsku

A1 Czech

czechmate

Copyright © 2025 czechmate.eu

You are welcome to share, copy, or adapt any part of this book — in print or digital form — as long as you clearly credit the original source: *Můj nový život ve Španělsku* by czechmate.eu.

Please include the title and author whenever you share or use the material, and/or link back to www.czechmate.eu

Thank you for helping more people discover and enjoy Czech!

Book cover by [Amy Burry from Pexels](#).

BEFORE YOU BEGIN	5
PRVNÍ KAPITOLA: PŘIPRAVUJU SE NA CESTU	6
CVIČENÍ: PRVNÍ KAPITOLA.....	9
DRUHÁ KAPITOLA: NA LETIŠTI V PRAZE.....	11
CVIČENÍ: DRUHÁ KAPITOLA.....	15
TŘETÍ KAPITOLA: Z MÁLAGY DO SEVILLY	17
CVIČENÍ: TŘETÍ KAPITOLA.....	21
ČTVRTÁ KAPITOLA: NAŠE KRÁSNÉ AIRBNB.....	23
CVIČENÍ: ČTVRTÁ KAPITOLA.....	26
PÁTÁ KAPITOLA: ŠPANĚLSKÝ SUPERMARKET	27
CVIČENÍ: PÁTÁ KAPITOLA.....	29
ŠESTÁ KAPITOLA: INZERÁTY A PROHLÍDKY	31
CVIČENÍ: ŠESTÁ KAPITOLA.....	34
SEDMÁ KAPITOLA: NA NÁVŠTĚVĚ U JUANA	35
CVIČENÍ: SEMDÁ KAPITOLA.....	39
OSMÁ KAPITOLA: MŮJ PRVNÍ DEN V PRÁCI	41
CVIČENÍ: OSMÁ KAPITOLA.....	45
DEVÁTÁ KAPITOLA: ZAČÍNÁM SE UČIT ŠPANĚLSKY.....	47
CVIČENÍ: DEVÁTÁ KAPITOLA.....	50
DESÁTÁ KAPITOLA: POSLEDNÍ DEN S KRISTÝNOU.....	51
CVIČENÍ: DESÁTÁ KAPITOLA.....	54
SPRÁVNÉ ODPOVĚDI.....	57
PRVNÍ KAPITOLA	58
DRUHÁ KAPITOLA.....	60
TŘETÍ KAPITOLA	62
ČTVRTÁ KAPITOLA.....	63
PÁTÁ KAPITOLA.....	64
ŠESTÁ KAPITOLA.....	66
SEDMÁ KAPITOLA.....	67
OSMÁ KAPITOLA	69
DEVÁTÁ KAPITOLA	71
DESÁTÁ KAPITOLA.....	72

BEFORE YOU BEGIN

Dear learner,

If you're holding this book, you probably already know how valuable it is to start reading in a target language as soon as you have even a basic grasp of it. My hope is that these pages will become your companion on the path to mastering the beautiful Czech language. Together, we'll follow the story of a Czech person moving abroad, exploring everyday situations told in simple but natural Czech. You might even find yourself nodding in recognition at some of these moments — perhaps you've lived through them, too. Above all, this book aims to show you that, even after only a short time studying Czech, you already have enough knowledge to understand and share a surprising range of experiences.

Before diving in, it's best if you've already spent a few months learning Czech and feel fairly confident with the basics, such as:

- Introducing yourself and talking about your family
- Explaining your daily routine
- Talking about food and ordering in a restaurant
- Describing someone's personality and physical appearance
- Expressing likes and dislikes
- Using modal verbs like *můžu*, *musím*, and *chci*
- Conjugating common verbs in the present and past tenses
- Using location-related prepositions such as *v*, *na*, *u*, *do*, and *k*

And finally, a few quick notes:

- In every chapter, you'll find some words **in bold**. These are likely above your current level and are translated at the end of the chapter.
- Feel free to use a dictionary while reading. However, when you get to the chapter's exercises, try setting the dictionary aside. The exercises contain no surprises — they simply refer back to the text you've just read. When you're done, you can check your answers in the final section of the book, *Správné odpovědi*.
- I have a small confession: to keep the text sounding natural, I've occasionally used a case form you might not have studied yet (for example, the dative *mámě a tátovi* — “for/to mom and dad”). Don't let that discourage you. Instead, use context to grasp the meaning, keep reading, and feel good about understanding the other 99% of the text!
- The first four chapters are written in the present tense (with minor exceptions, such as *dám si*, which is technically future tense). Starting from Chapter 5, the past tense is gradually introduced.

Have fun!

Roman, czechmate.eu

PRVNÍ KAPITOLA: PŘIPRAVUJU SE NA CESTU

„Martine.“

...

„Martine. MARTINE! MUSÍŠ VSTÁVAT, JE 6:30!“

Otevírám oči a vidím mámu. Dívá se na mě a říká, že musím vstávat. Nejdřív jsem trochu dezorientovaný a nerozumím, proč musím vstávat. Nevím, kde jsem a kdo jsem. Ale moment... už vím! Jsem Martin a dneska jedu do Španělska na **stáž!**

Jmenuju se Martin, je mi dvacet tři a studuju turismus v Praze na Karlově univerzitě. Jsem z Prahy a bydlím tady u mámy a táty. Mám taky dva **sourozence** – jednoho bratra a jednu sestru. Jsou starší než já a nebydlí v Praze. Můj bratr Pavel bydlí v Brně. Je mu dvacet pět, je ženatý a pracuje jako datový analytik. Moje sestra Tereza bydlí v Rakousku. Je jí třicet, je vdaná a je ředitelka školy.

Moje máma se jmenuje Monika. Je vysoká a hubená, má hnědé vlasy a hnědé oči. Je jí padesát a pracuje jako servírka. Je milá, vtipná, moc inteligentní, ale myslím, že někdy je moc **přísná**. Ráda hraje volejbal, dívá se na seriály a o víkendu si dá bílé víno.

Můj táta není tak přísný. Jmenuje se Radim, je mu padesát dva, je taky vysoký, je trochu silnější, má hnědé vlasy a zelené oči a pracuje jako automechanik. Můj táta má vždycky dobrou náladu, je pozitivní, rád pracuje, dívá se na filmy a čte knihy.

Já jsem student a dneska jedu na stáž do Španělska, takže musím vstávat moc brzo a připravovat se.

„Mami, kde je můj mobil?“ ptám se.

„Ježíši Kriste. Já nevím, kde je tvůj mobil. Není v pokoji na stole? Nebo v obýváku? V kuchyni?“ říká máma. Běhá z předsíně do koupelny, z koupelny do obýváku, z obýváku do kuchyně, a pomáhá mi balit poslední věci. Je trochu ve stresu.

Hledám mobil, ale nemůžu ho najít. Hledám v pokoji, ale není tam. Potom hledám v obýváku, v kuchyni, ale pořád ho nemůžu najít.

„Martine, tvůj mobil je tady v kuchyni!“ **křičí** táta z kuchyně. Jdu do kuchyně a vidím mobil na stole. U stolu sedí táta.

„Co děláš, tati?“

„No vidíš, co dělám. Snídám, čtu zprávy a poslouchám rádio. Jako každé ráno.“ To je pravda, táta má stejný rituál každé ráno. Snídá asi v sedm ráno, čte zprávy na internetu, poslouchá rádio, relaxuje... a zpívá. Nelíbí se mi, jak zpívá, ale dneska to není problém, protože je to naposledy, co to slyším.

„Tati, a nevíš, kde je můj pas?“

Táta se na mě dívá a **směje se**. „Ne, nevím, kde je tvůj pas. Martine, proč nemáš pas připravený v pokoji na stole?“

„Cože? On nemůže najít pas?“ říká máma. Slyší naši konverzaci. „No to nemůže být pravda. Teď ještě musíme hledat pas a máme jenom třicet minut. Potom musíme jet.“

Dívám se na hodiny a vidím, že je 7:25. Musíme jet na letiště v 8:00, takže máme ještě třicet pět minut, ne třicet, ale nic neříkám. Začínáme hledat pas. V kuchyni není, v předsíni taky není, v pokoji taky není a v obýváku taky ne. Nakonec jdu do ložnice, kde spí rodiče, a vidím pas na stole vedle postele.

„Mami, proč je můj pas ve vaší ložnici?“ ptám se.

„Cože? V ložnici? Vůbec nevím, ale **to je jedno**. Máš pas, to je hlavní.“

Pak se rychle sprchuju, piju malou silnou kávu, balím pas, mobil, **peněženku**, cigarety a jsem připravený. Jedeme na letiště!

stáž: an internship

sourozenec: a sibling

přísný, á, é: strict

křičet: to shout

smát se* (směju se, ...): to laugh

to je jedno: that doesn't matter

peněženka: a wallet

CVIČENÍ: PRVNÍ KAPITOLA

1. Napište infinitivy sloves

číst – smát se – vstávat – sedět – hrát volejbal – spát – křičet – dívat se na televizi – balit – hledat

**2. Doplňte konjugace sloves v přítomném čase.
„Každý den...“**

	JÁ	TY	VY	ONI
vstávat				
hledat				
dívat se				
křičet				
balit				
spát				
číst*				
hrát*				
smát* se				

3. Kdo co dělá? Spojte.

Martin	automechanik/automechanička
Pavel	číšník/servírka
Tereza	datový analytik/datová analytička
Monika	student/studentka
Radim	ředitel/ředitelka školy

4. Odpovězte na otázky.

- V kolik hodin musí vstávat Martin? _____
- Jak se jmenujou jeho sourozenci? _____
- Co dělá jeho táta? _____
- Co hledá Martin? (dvě věci) _____
- Co dělá jeho táta každé ráno? _____
- V kolik hodin musí jet na letiště? _____

DRUHÁ KAPITOLA: NA LETIŠTI V PRAZE

V 8:05 jsme já, máma a táta v autě a jedeme na letiště. Bydlíme v Holešovicích, takže autem potřebujeme třicet minut. Moje letadlo letí v 10:30. Jsem trochu nervózní, ale cesta autem s mámou a tátou je super. Máma řídí, táta sedí vedle a já sedím vzadu. Povídáme si, posloucháme hudbu, zpíváme a smějeme se. Počasí je taky perfektní – je osmého září, ale je teplo, asi sedmnáct stupňů, a je slunečno.

„Tak ty jedeš pryč na celý rok, Martine. **Nemáš strach?**“ ptá se máma.

„Strach? Ale jo, mám trochu strach, protože nevím, co mě čeká. Nemám tam kamarády, musím hledat nějaký byt, neumím dobře španělsky. Ale těším se, protože to je super šance bydlet v nové zemi, učit se a **poznat** nové lidi. No a nejedu tam sám, Lenka jede taky, a to je velká pomoc.“

„To je pravda. Lenka je super holka.“ říká táta.

Lenka je moje nejlepší kamarádka. Oba studujeme turismus na Karlově univerzitě a jedeme do Španělska na stáž spolu. Já jedu na celý rok a Lenka jenom na šest měsíců. Já mám stáž na českém konzulátu v Seville a Lenka v cestovní agentuře.

Vidím, že mi Lenka píše na WhatsApp:

Čau! Jak to jde? Jsi už na cestě? Já jsem na letišti a čekám na terminálu 2, nahore u vchodu, ok?

Na mapě vidím, že jsme blízko letiště a potřebujeme už jenom asi pět minut. Píšu:

No ahoj, dobré ráno! Jojo, jsem už na cestě, jsem tam asi za 5 minut. Vidíme se u vchodu, měj se.

Přesně v 8:35 jsme na letišti. Parkujeme auto na parkovišti blízko vchodu. Můžeme tady parkovat deset minut zdarma a máma nechce platit, takže musíme dělat všechno rychle. Máma trochu **pláče**.

„Mami, nemusíš mít strach, všechno je OK. Nejedu sám, Španělsko není moc daleko, můžeme si psát a telefonovat každý den. Nebo každý týden.“ Táta se směje a říká, že mám pravdu, každý den je trochu moc.

„Tak jo, Martine, musíš mi často psát. Potřebuju vědět, že jsi zdravý, že nemáš hlad, že je práce fajn, že máš fajn byt, že...“

„Mami. MAMI!“

„No jo, promiň. Víš, jaká jsem. Mám strach, protože tě mám moc ráda.“

„Já vím, mami, já tě mám taky moc rád. Mám vás oba moc rád.“

Táta se dívá na hodinky a říká: „Moniko, už jsme tady deset minut.“

„Cože?! Už deset minut? Musíme jet!“ křičí máma. „Martine, máme tě moc rádi. Každý týden si telefonujeme, OK? Měj se krásně!“

Jdu k terminálu, kde čeká Lenka. Stojí u vchodu, dívá se na mě a směje se. Lenka je vysoká asi jako já (plus minus sto sedmdesát osm centimetrů) a je taky štíhlá jako já, ale nemá krátké hnědé vlasy jako já. Má dlouhé blond vlasy. Já mám hnědé oči a ona má zelené oči. Vidím, že má černý **batoh**, jeden velký černý **kufř** a jeden malý šedý kufř. Já mám taky černý batoh, ale jenom jeden velký modrý kufř.

„No čau!“ říká Lenka.

„Čau, Leni, jak to jde? Jsi připravená?“

„Fyzicky jsem připravená, ale myslím, že mentálně ne!“

„Jo, já taky.“

„Tak jo, jdeme, nemáme čas, letadlo letí za devadesát minut.“

Jsme v hale, díváme se na velkou digitální tabuli ODLETY. Hledáme destinaci MÁLAGA.

„Tam to je,“ křičím, „vidíš Málagu? 10:30, Málaga, let OK 4696, **přepážka** dvě stě padesát. Tam musíme jít na check-in.“

„Super, jdeme tam.“

Přepážka dvě stě padesát je blízko, takže jdeme asi jenom dvě minuty. Je tam ale hodně lidí, a to znamená, že musíme čekat.

Čekáme pět minut. Čekáme deset minut. Čekáme už patnáct minut! Začínám být moc nervózní, protože je 9:15 a nemáme čas. Když už čekáme dvacet minut, přepážka je konečně volná.

„Dobré ráno, my letíme dneska v 10:30 do Málagy,“ říká Lenka.

„Dobrý den, v pořádku, můžu vidět váš pas?“ ptá se paní u přepážky.

„Ano, tady jsou naše pasy. My dva letíme spolu,“ říká Lenka a dává naše pasy na přepážku.

Paní se dívá nejdřív na její pas, pak se dívá na můj pas, a nakonec píše něco na počítači. „Máte kufry?“ ptá se.

„Ano, já mám jeden velký a jeden malý kufr. Kamarád má jenom velký kufr.“

„Dobře. Ten velký kufr musíte nechat tady. Batoh a malý kufr může jít do letadla.“

„Výborně.“

Za pět minut už máme **palubní lístek** a jdeme rychle na bezpečnostní kontrolu. Jsme ještě relativně daleko, ale já už vidím, že tam čeká asi milion lidí!

„Leni, vidíš, kolik lidí tam je?“ říkám.

„Jo, vidím... ale nemáme jinou **možnost**, musíme tady čekat.“

Celý proces nakonec trvá asi čtyřicet minut! Je to katastrofální situace. V 10:10 máme hotovo a díváme se na aktualizovanou tabulku s odlety. Hledám naši **bránu** a vidím, že je to brána D2.

„OK, myslím, že zavírají bránu za pět minut,“ říká Lenka.
„Běháš rád?“

„Ne. Ale teď nemáme jinou možnost,“ odpovídám.

Za čtyři minuty jsme u brány a nikdo tam není. Myslím, že všichni pasažéři jsou v letadle. Je tam jenom jedna paní, která sedí u brány a píše něco na počítači.

„Prosím vás, je brána ještě otevřená? Je naše letadlo ještě tady? Prosím...“,“ říkám.

Paní se dívá na hodinky a říká: „Ano, máte ještě jednu minutu, potom zavíráme bránu.“

„DĚKUJEME!“ křičíme já a Lenka. Paní u brány chce vidět palubní lístek a pas a potom už můžeme jít do letadla. Oba jsme ještě moc nervózní, ale smějeme se. Hurá, letíme do Španělska!

mít strach: to be scared (literally „have fear“)

poznat: to get to know

plakat* (pláč-): to cry

batoh: a backpack

kufř: a suitcase

přepážka: a counter

palubní lístek: a boarding pass

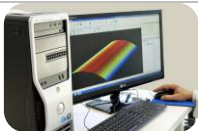

možnost: an option

brána: a gate

CVIČENÍ: DRUHÁ KAPITOLA

1. Jak se jmenují věci v tabulce?

*brána – pas – kufr – batoh – parkoviště – hodinky – tabule –
letadlo – počítač – palubní lístek*

2. Doplňte prepozice V nebo NA (+ lokál).

V 8:05 jsme já, máma a táta ____ autě.

Bydlíme ____ Holešovicích.

To je super šance bydlet ____ nové zemi.

Oba studujeme turismus ____ Karlově univerzitě.

Já jsem ____ letišti a čekám ____ terminálu 2.

Parkujeme auto ____ parkovišti.

Jsme ____ hale.

Myslím, že všichni pasažéři jsou ____ letadle.

Píše něco ____ počítači.

3. Doplňte prepozice DO (+ genitiv) nebo NA (+ akuzativ).

Jedeme ____ letiště.

Jedeme ____ Španělska ____ stáž spolu.

Díváme se ____ velkou digitální tabuli.

My letíme dneska v 10:30 ____ Málagy.

Jdeme rychle ____ bezpečnostní kontrolu.

Potom už můžeme jít ____ letadla.

Hurá, letíme ____ Španělska!

4. Co děláme na letišti? Seřad'te aktivity od 1 (co děláme nejdřív) do 6 (co děláme nakonec).

___ Díváme se na tabuli ODLETY a hledáme přepážku.

___ Jdeme do letadla.

___ Jdeme na bezpečnostní kontrolu.

___ Jdeme na náš terminál.

___ Jdeme na přepážku a děláme check-in.

___ Hledáme bránu.

TŘETÍ KAPITOLA: Z MÁLAGY DO SEVILLY

Ve 14:00 už jsme v Málaze, mám kufr a čekám v hale, protože Lenka je na záchodě. Dívám se na lidi a poslouchám, co říkají. Jedna paní a její malý syn mluví anglicky. Umím dobře anglicky, takže rozumím, co říkají. Slyším jednu paní mluvit slovensky. Slovensky rozumím taky všechno. Vidím jednoho pána a jeho dceru – mluví asi japonsky, takže nerozumím nic. Potom jde jedna velká rodina a myslím, že mluví hindsky, takže taky nic nerozumím.

Ale devadesát procent lidí tady na letišti mluví španělsky. Já umím španělsky jenom trochu. Každý den dělám Duolingo, takže vím, jak se řekne *Kočka nemá ráda pistáciovou zmrzlinu a Modrý krokodýl pije tequilu*. Víím, že to je málo. Chci si tady hledat kurz a učit se španělsky. Chci mít fajn učitele, nebo učitelku, chci mluvit španělsky v supermarketu, na ulici a v restauraci. Nerad nerozumím, co lidi říkají. Myslím taky, že lidé rádi vidí, že se **cizinec** nebo **cizinka** chce učit jejich jazyk. Já třeba miluju, když se cizinci v Česku učí česky a chtějí poznat naši kulturu. No a taky myslím, že ve Španělsku lidé nemluví moc dobře anglicky. Takže jo, musím a chci se učit španělsky.

Moje filozofická minuta teď končí, protože Lenka jde zpátky.

„Nedáme si kávu, Martine? A nějaký dort, nebo croissant.

Potřebuju cukr!“

„Tak jo, můžeme. Tam vzadu vidím nějakou kavárnu, chceš tam jít?“

„Není to Costa Coffee, ale OK, můžeme tam jít“ říká ironicky Lenka. Ona miluje Costa Coffee.

Sedíme u stolu a servírka (je to starší paní) říká něco španělsky. Myslím, že se ptá, co si dáme, ale nevím to na sto procent. Ptám se, jestli mluví anglicky, ale ona říká jenom „no, no, no“. Říkáme pomalu anglicky a španělsky, že si dáme dvakrát cappuccino, čokoládový croissant a pistáciový dort.

Za pět minut máme na stole čokoládový croissant, pistáciiový dort a... **vídeňskou kávu**. Myslím, že ve Španělsku neví, co je cappuccino.

Jíme, pijeme a začínáme plánovat, jak **se dostaneme** do Sevilly. Město Sevilla je naše finální destinace, ale je docela daleko od Málagy a my ještě nevíme, jak se tam dostaneme. Asi není nejlepší plánovat cestu do Sevilly tady v kavárně na letišti v Málaze, ale nemáme jinou možnost. Na Googlu hledáme „*jak se dostanu z Málagy do Sevilly*“ a vidíme, že existuje několik možností.

První varianta je jít asi pět minut pěšky do stanice metra, potom musíme jet patnáct minut metrem do centra na hlavní nádraží, a nakonec z nádraží můžeme jet vlakem do Sevilly. Cesta vlakem **trvá** dvě hodiny třicet minut a lístek stojí čtyřicet euro **na osobu**.

Druhá varianta je jít pěšky asi dvě minuty na autobusovou zastávku blízko letiště, odkud jede autobus na hlavní autobusové nádraží v Seville. Cesta autobusem trvá tři hodiny patnáct minut a lístek stojí dvacet pět euro na osobu.

Třetí a poslední varianta je BlaBlaCar. To je web, kde člověk může rezervovat cestu autem. Možná dneska někdo jede autem z Málagy do Sevilly, má místo v autě a my můžeme jet v jejich autě taky. Teď vidím, že za třicet minut jede nějaký pan Rafael z centra Málagy do centra Sevilly. Cesta v jeho autě trvá asi dvě hodiny třicet minut a stojí patnáct euro.

„Hm, tak co myslíš? Jaká je nejlepší možnost?“ ptá se Lenka.

Studenti! Co myslíte Vy? Jaká je nejlepší možnost pro Martina a Lenku? Doplňte tabulku s informacemi z textu.

Varianta 1		Varianta 2		Varianta 3	
Jak?	Jak dlouho?	Jak?	Jak dlouho?	Jak?	Jak dlouho?
pěšky	5 min				
...					
Cena:		Cena:		Cena:	

„Tak první varianta je docela drahá, nemyslíš? Čtyřicet euro za vlak, to je tisíc korun. A ještě nevíme, kolik stojí metro z letiště na hlavní nádraží. Třetí varianta je hodně levná, ale trochu riskantní. Myslím, že se nedostaneme z letiště do centra za třicet minut. Takže myslím, že nejlepší varianta je ta druhá, jet autobusem. Co myslíš ty?“

„Já **souhlasím**. Můžu koupit lístky hned teď on-line, je to dvacet pět euro na osobu a náš autobus jede za třicet minut,“ říká Lenka.

„Super, máme plán!“

V 15:30 už sedíme v autobusu a jsme na cestě do Seville. Z okna vidíme Středozemní moře, krásnou pláž, historické centrum Málagy, hory blízko Málagy, a potom už jedeme pryč z města. Vidím,

že řeky tady nemají vodu. Jih Španělska je moc suchý. V Praze je teď odpoledne dvacet stupňů, ale tady je třicet jedna stupňů. Autobus má klimatizaci, takže cesta je fajn.

Nakonec cesta trvá jenom tři hodiny, a v 18:30 jsme na nádraží *Plaza de Armas* v Seville. V Seville je ještě větší teplo – je tady dneska třicet tři stupňů!

„Dáme si zmrzlinu? Na mapě vidím, že je tady blízko velké obchodní centrum. Tam musí být cukrárna,“ říkám a Lenka souhlasí.

Obchodní centrum je obrovské a cukrárna je výborná. Já si dám kokosovou zmrzlinu a Lenka si dá vanilkovou. Sedíme v cukrárně, jíme zmrzlinu a díváme se na Google Maps, protože potřebujeme vědět, jak se dostaneme do našeho bytu. Na Airbnb máme rezervovaný malý byt v centru. Problém je, že v centru Sevilly jsou ulice moc malé, takže nemůžeme jet autobusem.

„Jak daleko je to pěšky?“ ptám se.

„Jeden kilometr. Patnáct minut pěšky,“ říká Lenka.

„OK. Asi nemáme...“

„... jinou možnost.“

cizinec (m.), cizinka (f.), cizinci (pl.): a foreigner

vídeňská káva: Viennese coffee (long espresso with whipped cream)

dostat* se (dostan- se): to get somewhere

trvat: to last

na osobu: per person

souhlasit: to agree

CVIČENÍ: TŘETÍ KAPITOLA

1. Doplňte akuzativ do vět.

Mám _____ (kufř) a čekám v hale.
Vidím jednoho _____ (pán) a jeho _____ (dcera).
Kočka nemá ráda _____ (pistáciová zmrzlina).
Chci mít fajn _____ (učitelka).
Nedáme si _____ (káva)? Potřebuju _____ (cukr)!
Za 5 minut máme na stole _____ (čokoládový
croissant), _____ (pistáciový dort) a
_____ (vídeňská káva).
Asi není nejlepší plánovat _____ (cesta) do Sevilly tady
v kavárně.
Z okna vidíme _____ (Středozevní
moře), _____ (krásná pláž) a
_____ (historické centrum).
Autobus má _____ (klimatizace).
Já si dám _____ (kokosová zmrzlina) a
Lenka si dá _____ (vanilková).

2. Jakým jazykem mluví lidé...?

Například: ve Francii – francouzsky

v Česku _____
ve Španělsku _____
v Americe (v USA) _____
v Indii _____
v Japonsku _____
na Slovensku _____

ČTVRTÁ KAPITOLA: NAŠE KRÁSNÉ AIRBNB

Cesta do bytu není dlouhá, ale je komplikovaná. Je třicet jedna stupňů, já mám těžký kufr, těžký batoh, a ulice v centru jsou staré. Vidím, že Lenka **nemá dobrou náladu** (a já taky ne), takže mluvíme, jenom když musíme.

„Tady doleva,“ říká Lenka. „Teď doprava. Teď dvě stě metrů rovně. A jsme tady.“

Naše „procházka“ trvá patnáct minut. V momentě, kdy **vcházíme** do bytu, máme zase dobrou náladu, protože naše Airbnb je krásné! Za pět minut už mám v ruce mobil a dělám video pro mámu a tátu.

„**Ahojte**, tak jsme v bytě, a musíte vidět, jak krásný ten byt je. Tady je předsíň – krásná, dlouhá a světlá. Tady máme velké zrcadlo, to je super, zrcadlo potřebujeme. No a tady vpravo je naše první koupelna. Ta je perfektní, že? Tady máme sprchu, další zrcadlo, záchod a bidet. Taky si musíte koupit domů bidet. Tak jo, jdeme zpátky do předsíně... a z předsíně jdeme do obývacího pokoje. V obývacím pokoji máme všechno – velkou moderní televizi, pohodlný gauč, jídelní stůl. A vidíte ten balkon tady vlevo? Ten je super, že? A tady máme malý kuchyňský kout. Tak a teď z obývacího pokoje jdeme doleva a tady je první ložnice. Ta je moje. Malá, ale hezká, že? Mám tady malou postel, skříň a stůl. No a vedle je další ložnice, ta je pro Lenku. Vidíte tu obrovskou postel? Její ložnice je fajn, ale je tady jeden malý problém – není tady okno. Ale vedle ložnice má malou privátní koupelnu. To je luxus, že? No a to je všechno, to je naše Airbnb na příští tři dny. Krásné 3+kk, protože tady jsou tři pokoje a jeden kuchyňský kout. Líbí se vám taky?“

Posílám video mámě a tátovi na WhatsApp. Teď chci jít do koupelny, protože musím jít na záchod, ale nemůžu. Telefonuju mi rodiče!

„Wow, to je hodně rychlé,“ směju se a jdu do ložnice.

„Ahoj! Tak už jste tam, to je super. Ten byt je fakt krásný, Martine, jsme moc rádi. Jak se máte? Jak jde všechno?“ říká máma.

„Všechno je OK, mami. Teď chceme trochu odpočívat a potom musíme jít do supermarketu. Nemáme tady jídlo, vodu, nic.“

„To je dobrý nápad. A co dělá Lenka?“ ptá se táta.

„Nic. Relaxuje v obýváku na gauči a je na Instagramu.“

„No jo, ta vaše generace. Jste celý den na Instagramu, na TikToku, na Facebooku, nepovídáte si, ...“

„Mami, prosím tě, VAŠE generace je celý den na Facebooku. Já mám Facebook jenom proto, že ty nemáš Instagram, ale chceš vidět moje fotky. A víš taky, že já a Lenka si povídáme pořád.“

„No jo, no jo. A, Martine, můžeš jít na ten balkon, prosím? Chci vidět další domy a všechno na ulici,“ prosí mě máma. Otevírám dveře na balkon a jdu ven. Na ulici je velký **hluk**.

„Slyšíte mě dobře? Je tady docela velký hluk,“ říkám.

„Typické Španělsko! Ale jo, slyšíme tě. **Páni**, to je krásná ulice. A vidím, že dole máte bar, že?“ ptá se táta.

„Správně, tady dole je jeden bar a vedle je druhý bar. A myslím taky, že máme blízko kavárnu. Tam si dáme zítra snídani.“

„To je perfektní. No a co teď, Martine? Jaký máte plán na další dny?“

„Máme naše Airbnb rezervované na tři dny. To znamená, že do středy musíme **najít** nějaký byt na celý rok. Dneska večer plánujeme telefonovat, psát zprávy, posílat e-maily, a tak dál,“ říkám a jdu zpátky do bytu. Myslím, že Lenka teď spí, takže jdu do ložnice.

„Já myslím, že není problém najít v Seville byt,“ říká táta. On je vždycky pozitivní. Já to nevidím tak pozitivně, ale nic neříkám.

„Tak jo, já už musím končit. Mám fakt velký hlad, takže musíme jít do supermarketu, OK?“

„Jasně, mějte se tam krásně, Martine,“ říká máma, „a **hodně štěstí!**“

„Děkuju, mějte se. Mám vás rád.“

Je 19:30 a já musím večeřet.

„Leni. Leni! Musíš vstávat, je 19:30! Tvoje siesta končí.
Jdeme do obchodu.“

Lenka pomalu otevírá oči a myslím, že je hodně dezorientovaná. Dívá se na mě a říká, že nerozumí, proč musí vstávat. Potom se ptá, kde jsme a kolik je hodin. Nakonec vstává a začíná se připravovat. Je čas jít na nákup!

mít dobrou / špatnou náladu: to be in a good / bad mood

vcházet: to enter

Ahojte!: Same as „ahoj“, but used when greeting more than one person informally, e.g. a group of friends

hluk: noise

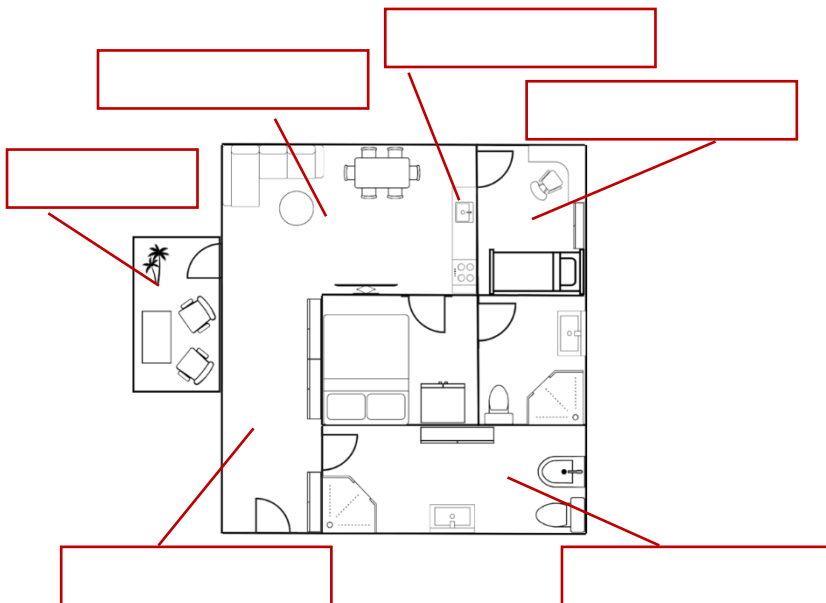
Páni!: Wow!

najít: to find

Hodně štěstí!: Good luck!

CVIČENÍ: ČTVRTÁ KAPITOLA

1. Tohle je jejich Airbnb. Jak se jmenujou části bytu?

2. Jak velký je jejich byt? Proč?

2+kk

2+1

3+kk

3+1

Protože _____

3. Jak se jmenujou aplikace a sociální sítě, které používají Martin a Lenka?

Web, kde Martin rezervuje byt v Seville.

Aplikace, kde Martin posílá video mámě a tátovi.

Sociální síť, kde je Lenka, když relaxuje na gauči.

Sociální síť, kde je často máma a její generace.

PÁTÁ KAPITOLA: ŠPANĚLSKÝ SUPERMARKET

Na mapě vidím, že blízko máme velký supermarket. Jdeme tam, protože v ledničce nemáme nic. A my už máme velký hlad.

Cesta do supermarketu netrvá moc dlouho, jenom asi 10 minut.

Když už jsme v supermarketu a máme **vozík**, Lenka se ptá: „Tak co dneska vaříme?“

„Dobrá otázka. Svíčkovou?“

Lenka se na mě dívá v šoku. „Ha, ha. Jsme ve Španělsku jenom šest hodin a ty už chceš svíčkovou?“ směje se. „Já ale neumím dělat svíčkovou. Je to moc těžký recept.“

„OK, a třeba kuřecí řízek?“

„Řízek? Ty máš energii dělat dneska řízky? A nechceš taky tradiční bramborový salát?“ říká ironicky Lenka.

„Já? Já už nemám energii, ale ty jsi měla krásnou siestu v obýváku na gauči, takže jsem myslel, že máš energii dělat řízky,“ říkám a čekám na její reakci. Lenka už se nesměje.

„Aha, tak to jsi myslel špatně! Dneska večeříme sendvič, hotovo,“ říká Lenka a jde pryč. Sendvič není špatný nápad. Ale myslím, že je to málo.

„Sendvič je fajn večeře, nemám problém. Ale **stačí to**? Můžeme koupit taky nějaký dezert. A zeleninu na salát.“

„Jo, ráda si dám dezert. A salát taky. Tak jdeme nakupovat.“

Nejdřív jdeme do **pekárny**, protože potřebujeme nějaký chléb. Já chci toustový chléb a Lenka chce bagetu. Takže máme ve vozíku bagetu. Potom se díváme na sýr. Mají tady hodně typů – eidam, goudu, mozzarellu, a taky Roquefort. Roquefort je modrý sýr, jako naše česká niva. Modrý sýr je výborný, ale dneska **máme chuť** na mozzarellu.

Potom jdeme hledat šunku. Vidíme v ledničce kuřecí šunku, vepřovou šunku a typickou španělskou šunku. **Přemýšlíme** pár minut,

protože nevíme, jaká je nejlepší varianta, ale nakonec **bereme** španělskou sušenou šunkou.

Teď musíme najít nějakou zeleninu na salát. Bereme ledový salát, cherry rajčata, okurku, žlutou papriku a avokádo. Ještě rychle bereme zelené pesto a pak jdeme ke **kase**. Máme všechny ingredience, takže musíme zaplatit a potom můžeme jít zpátky „domů“ dělat večeri. Sendvič se sušenou šunkou, pestem a mozzarellou je fajn večere, ale typický český chlebiček je nejlepší...

Když už jsme zpátky v bytě, jdeme do kuchyně a začínáme dělat večeri. Ale pak Lenka říká: „Počkej! My nemáme sůl a pepř? A olivový olej taky ne?“ Hledáme a hledáme, ale Lenka má pravdu – sůl, pepř a olej tam nejsou.

„To je jedno, Leni. Já teď nepotřebuju sůl a olej, potřebuju ten sendvič, mám obrovský hlad!“

Za deset minut máme hotovo, sedíme u stolu a na stole máme dva sendviče a jeden obrovský salát.

„Počkej, a koupili jsme dezert?“ ptá se Lenka. Ona se dívá na mě a já se dívám na Lenku.

„Ne, nekoupili. Asi jsme měli tak velký hlad, že jsme nemysleli na dezert,“ smějeme se. „Víš, na co mám teď chuť, Leni? Na dobrý český větrník! Ale to je jedno, jdeme jíst. Dobrou chuť!“

vozik: a shopping cart

Stačí to?: Is it enough?

pekárna: a bakery

mít chuť na + akuz.: to feel like having something (typically used with food and beverages)

přemýšlet: to think about something intensively

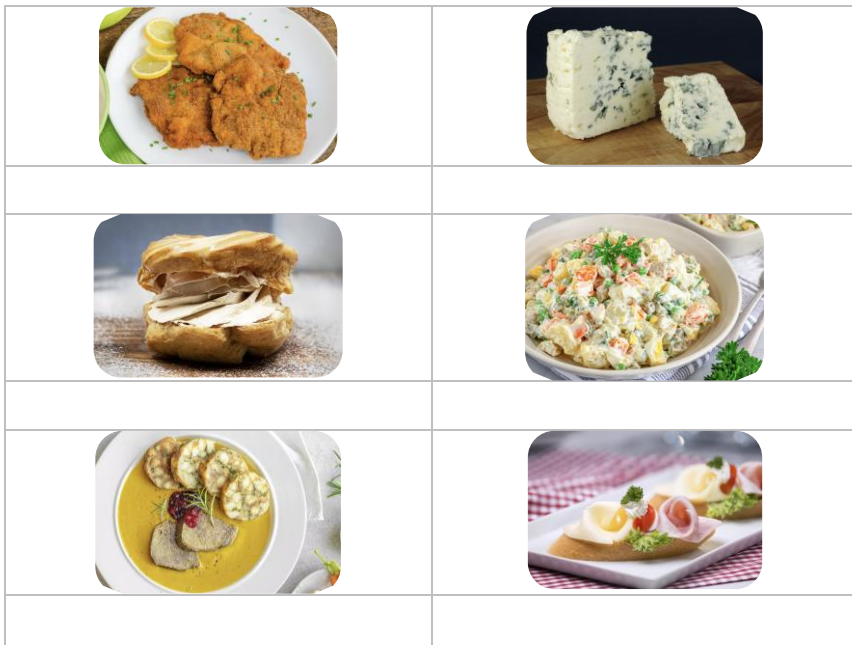
brát* (ber-): to take (imperfective)

kasa: a cash counter

CVIČENÍ: PÁTÁ KAPITOLA

1. Jaké typické jídlo (nebo produkty) vidíte v textu?

svíčková – řízek – bramborový salát – niva – chlebiček – větrník

2. Jste v restauraci a chcete si dát jídlo ze cvičení 1. Co říkáte?

Doplňte akuzativ.

Dám si _____ (svíčková omáčka).

Dám si _____ (kuřecí řízek).

Dám si _____ (bramborový salát).

Dám si _____ (smažená niva).

Dám si _____ (šunkový chlebiček).

Dám si _____ (čokoládový větrník).

3. V textu je minulý čas. Jaký je infinitiv?

Například: Včera jsem vstával v 6. – vstávat

Ty jsi měla krásnou siestu. _____

Takže jsem myslel, že máš energii. _____

Koupili jsme dezert? _____

4. Napište infinitivy ze cvičení 3 do tabulky dole. Potom doplňte konjugace (minulý čas).

Například: vstávat – vstával/a jsem – vstával/a jsi – vstával – vstávali jsme

INFINITIV	JÁ	TY	ON	MY

5. Jaké slovo nepatří do skupiny? Proč?

Například: Praha – Brno – Ostrava – ~~Sevilla~~. Sevilla není české město.

větrník – ledový salát – okurka – paprika

chlebíček – hamburger – řízek – svíčková

myslel – koupil – měl – zaplatím

eidam – gouda – avokádo – mozzarella

vožík – kasa – nádraží – pekárna

ŠESTÁ KAPITOLA: INZERÁTY A PROHLÍDKY

Je středa, desátého září, asi deset v noci – poslední noc v našem Airbnb. Teď ležím na posteli, odpočívám, poslouchám hluk z ulice a myslím na poslední dva dny, kdy jsme hledali byt pro mě a Lenku. A měli jsme štěstí – zítra **se stěhujeme!**

Víte, že v pondělí osmého září večer jsme byli v supermarketu a potom jsme jedli výborný sendvič a zeleninový salát. Chtěli jsme jít spát brzo, ale věděli jsme, že nemáme čas, takže jsme začali hledat byty. Začali jsme hledat v deset v noci a šli jsme spát ve dvanáct. Věděli jsme, že hledáme **zařízený** byt blízko centra, ne moc velký, ale ne moc malý, relativně levný. Viděli jsme asi milion bytů – první byt byl velký a drahý, druhý byt byl malý a taky drahý, další byt byl extrémně škaredý a drahý, další byt byl v centru, další byt byl nezařízený... Hledali jsme už hodinu a mysleli jsme, že v Seville neexistují normální byty. Ale pak jsme viděli jeden inzerát:

VELKÝ BYT 10 MIN OD CENTRA. ZAŘÍZENÝ.
VELKÁ TERASA. 700 EURO/MĚSÍC.
MLUVÍM ŠPANĚLSKY A ANGLICKY.
JUAN.ARRIAZA@GMAIL.COM

„Myslíš, že je to pravda?“ ptá se Lenka.

„Co? Že mluví anglicky?“

„Ježíši Kriste, ne. Myslíš, že ten byt existuje? Že je to reálný inzerát?“

„Aha, nevím. Jsou tam fotky?“

„Jo, jsou,“ říká Lenka a otevírá první fotku. Na fotce je velký světlý obývací. Uprostřed je hnědý gauč, malý konferenční stůl, velké hnědé křeslo, LCD televize a květiny. Na další fotce je terasa a na terase vidíme malý gril! Pak se díváme na první ložnici, na druhou ložnici, na koupelnu a nakonec na kuchyň. Byt je opravdu krásný, ale nevěříme, že stojí jenom sedm set euro.

„Můžeme tam poslat e-mail, co říkáš?“ ptám se.

„Ano, můžeme.“

Poslali jsme e-mail a pak jsme hledali další inzeráty.

2 STUDENTI ZE SEVILLY HLEDÁJÍ 2 LIDI DO BYTU
BLÍZKO CENTRA. 250 EURO/POKOJ/MĚSÍC.
+34 664 910 528

„Hm, a co tenhle inzerát? Byt blízko centra, dvě stě padesát euro za pokoj. Ale bydlí tam další dva lidé. Co myslíš? Chceme tam poslat zprávu?“ Lenka souhlasila, takže jsme tam taky poslali zprávu.

Další den ráno jsme vstávali relativně brzo, ale už jsme měli odpovědi z prvního a taky z druhého inzerátu. Pan Juan z prvního bytu psal, že můžeme jít na **prohlídku** v úterý v šest večer. Studenti z druhého bytu psali, že můžeme vidět jejich byt ve středu v deset ráno.

Navštívili jsme první byt včera večer a musím říct, že Lenka a já jsme byli moc rádi, když jsme byt viděli. Měl hezkou atmosféru, všechno bylo bílé, hnědé, béžové, okrové a žluté. Byt měl dlouhou předsíň, dvě ložnice, velký světlý obývací pokoj a moc hezkou a moderní kuchyň. Celý byt byl velký, světlý a kompletně zařízený! Koupelna byla stará, ale taky hezká. Pan Juan byl starší muž, myslím, že měl asi padesát pět, nebo šedesát roků, ale mluvil výborně anglicky. Byl taky moc sympatický – Lenka a já jsme měli otázky a Juan odpovídal a odpovídal a odpovídal. Řekli jsme, že další den máme ještě jednu prohlídku. Juan řekl, že to není problém a že mu můžeme poslat zprávu potom. To bylo včera večer.

No a dneska ráno jsme šli na prohlídku do bytu, kde bydlí dva studenti ze Sevilly. Byli jsme tam v 09:59. Jsme **Češi**, takže chodíme všude **včas**. Ale ve Španělsku mají trochu jinou kulturu. V 10:00 jsme telefonovali na číslo, které jsme viděli v inzerátu. Nic. Čekali jsme pět minut a potom jsme telefonovali ještě jednou. Nic. Ještě jednou, nic. Ještě jednou a ještě jednou... Asi v 10:30 přišla mladá žena a ptala se

anglicky, jestli jdeme na prohlídku. Myslím, že byla v supermarketu, protože měla velkou tašku a v tašce měla jídlo. Řekli jsme, že ano, že jdeme na prohlídku. Ona potom řekla něco jako „Promiňte, vím, že jdu trochu pozdě.“ TROCHU pozdě? Třicet minut je MOC pozdě, mladá paní!

Bylo krásné slunečné dopoledne, ale v bytě byla velká **tma**, protože byl v přízemí a vedle domu stál další dům. Měl negativní atmosféru, všechno bylo šedé, černé a zelené. Byt měl malou krátkou předsíň, čtyři malé ložnice, malý tmavý obývací (obývací neměl okna) a škaredou starou kuchyň. Ta žena byla moc nesympatická, nechtěla odpovídat na naše otázky a nakonec řekla, že pokoje nestojí dvě stě padesát euro na měsíc, ale tři sta. Nerozuměli jsme, proč v inzerátu psala, že cena je dvě stě padesát za pokoj, ale neřekla nám, proč. Platit tři sta euro není problém, ale nemám rád, když informace v inzerátu nejsou správné. Nakonec jsme neviděli, kdo je ten druhý student, který bydlí v bytě, protože tam nebyl.

Když prohlídka skončila, psal jsem zprávu Juanovi a řekl jsem, že se nám jeho byt moc líbil a chceme se stěhovat zítra. Za pět minut Juan psal, že není problém a můžeme se stěhovat ve čtvrtek dopoledne.

A tak teď ležím na posteli v našem Airbnb, odpočívám, poslouchám hluk z ulice a jsem moc šťastný, že se zítra můžeme stěhovat. Máma psala na WhatsAppu, že si myslí, že ten druhý byt byl lepší, protože stál jenom dvě stě padesát (nebo tři sta) euro, ale já nesouhlasím. Je pravda, že teď musím platit tři sta padesát, ale máme krásný byt a nemusím bydlet s tou arogantní nesympatickou studentkou.

stěhovat se: to move (as in „I'm moving to a different city“)

zařizený, á, é: furnished

prohlídka: a guided tour, viewing

Čech (m.), Češka (f.), Češi (pl.): Czech (person)

včas: on time

tma: darkness

CVIČENÍ: ŠESTÁ KAPITOLA

1. Hleďte v textu adjektiva.

Moc dobrý (například moc dobrý sendvič) _____
Byt, který má nábytek, je ... _____
Byt, kde není tma, je ... _____
Jaký byl pan Juan? _____
Jakou atmosféru měl druhý byt? _____
Jaká byla studentka z druhého bytu? _____

2. Napište opozita adjektiv (maskulinum).

malý		bílý	
levný		nový	
hezký/krásný		sympatický	
zařízený		pozitivní	
světlý		krátký	

3. Co dělal Martin v konkrétní dny/časy?

v pondělí, 8. září, večer _____
v pondělí, 8. září, 22:00 _____
v pondělí, 8. září, 00:00 _____
v úterý, 9. září, 18:00 _____
ve středu, 10. září, 10:00 _____
ve středu, 10. září, 22:00 _____

Bonusová otázka: Jaký plán má Martin ve čtvrtek, 11. září
poledne? _____

SEDMÁ KAPITOLA: NA NÁVŠTĚVĚ U JUANA

„Dneska večer jdu na **rande**,“ říká jeden den Lenka.

„Cože?“ říkám v šoku. Nerozumím, jak může jít Lenka na rande. Jsme tady jenom týden a nemáme tady kamarády. A ještě nechodíme do práce. Celý týden jsme byli spolu.

„No jo, v osm večer jdu na rande. Poznala jsem na Tinderu jednoho **kluka** a chceme jít na drink.“

„Páni, nevěděl jsem, že jsi na Tinderu. A kdo je ten kluk?“

„Jmenuje se Pablo a je mu dvacet pět.“

„Aha, a co dělá v Seville? Není tady jenom na návštěvě?“

„Ne, bydlí a pracuje tady.“

„A co dělá?“

„Mluvíš jako můj táta, nemyslíš?“ směje se Lenka.

„Promiň, jsem jenom **zvědavý**,“ směju se taky.

„Nemusíš mít strach, Martine. Jdeme na drink do centra, kde je hodně lidí a neplánuju tam být dlouho.“

„No to je dobře,“ říkám, „protože dneska večer jdeme na návštěvu k Juanovi. A Juan říkal, že nás čeká ve 21:00. A ty máš teď rande ve 20:00?“

Když jsme se stěhovali do našeho bytu, Juan tady byl taky. Dali jsme si kávu a Juan řekl, že o víkendu organizuje velkou rodinnou večeři a že musíme jít taky.

„Ale Martine, jsme ve Španělsku. Tady večeře začíná v deset v noci. Juan řekl, že můžeme jít v devět, ale reálně to znamená, že můžeme jít v deset. Já jdu na to rande v osm. Dám si jenom jeden drink a ve 21:30 jsem zpátky a můžeme jít k Juanovi,“ řekla Lenka.

Lenka šla na rande a já jsem byl doma sám. Díval jsem se na krimi dokument na YouTube a jedl jsem popcorn. Měl jsem hlad, ale nemohl jsem jíst normální jídlo, protože jsem čekal na večeři u Juana.

Španělé večerí moc pozdě! V Česku večeríme plus mínus v sedm večer. Myslím, že to je relativně normální čas, ale večerět v deset v noci je masakr!

Potom jsem se sprchoval, oblíkal jsem se a čekal jsem na Lenku. Asi ve 21:30 jsem slyšel, jak otevírá dveře. Nic neřekla a šla do ložnice. Chtěl jsem vědět, jak šlo její rande, ale Lenka teď asi nechtěla mluvit. Čekal jsem pár minut v obývacím.

„Leni?“ řekl jsem potom nahlas. Slyšela mě.

„Počkej dvě minuty, oblíkám se a můžeme jít,“ křičela z ložnice.

Za dvě minuty byla Lenka hotová.

„Tak co? Jak šlo to rande?“ ptal jsem se.

„Pablo je totální idiot!“

Čekal jsem, jestli chce Lenka říct ještě něco.

„Idiot, egoista a narcisista.“

Chtěl jsem se smát, ale nemohl jsem, takže jsem řekl jenom: „OK, to je všechno?“

Lenka se na mě dívala a potom se začala smát, takže atmosféra už byla trochu lepší. Začal jsem se smát taky.

„Prosím tě, nejdřív bylo všechno fajn. Pablo na mě čekal na náměstí v centru. Šli jsme na drink do super baru, byla tam výborná atmosféra, perfektní hudba. Dala jsem si mojito – nikdy jsem neměla tak dobré mojito! On si dal gin tonic. Začali jsme si povídat, on se mě ptal, jak se mám, odkud jsem a co dělám. A to bylo všechno, potom už mluvil jenom on! Šedesát minut! JÁ jsem Pablo. JÁ rád cestuju. JÁ mám velkou rodinu. JÁ miluju španělský olivový olej a španělskou šunku. JÁ hledám ženu na celý život. JÁ chci mít čtyři děti. JÁ mám perfektní kariéru. JÁ, JÁ, JÁ, JÁ, JÁ. Nemohla jsem tam sedět a poslouchat to,“ křičela Lenka.

„To nemůže být pravda,“ řekl jsem a nemohl jsem se nesmát.

„Je to pravda. A taky je pravda, že už nikdy nechci vidět Pabla.“

„Dobře, dobře. Ale Leni, už je pozdě, musíme jít k Juanovi. Jdeme!“

Juan nebydlí moc daleko. Museli jsme jet jenom asi deset minut autobusem a pak pět minut pěšky. Juan má malý, ale krásný dům. Blízko je velké náměstí, park a moderní obchodní centrum.

Když jsme přišli k domu, Juan otevřel dveře a řekl, že můžeme jít do obývacího pokoje, že on musí ještě pomáhat v kuchyni, protože večeře ještě není hotová (bylo už deset hodin a já jsem měl obrovský hlad!!) Šli jsme do obývacího pokoje (v botech, protože ve Španělsku lidé chodí doma v botech!! To byl pro mě velký kulturní šok). Uprostřed byl velký stůl a u stolu seděli lidé. Všichni křičeli, směli se, televize hrála, rádio hrálo... byl to velký chaos. Ale hezký chaos, byla tam fajn atmosféra. Viděli jsme dvě volné židle, tak jsme tam šli.

Vedle mě seděla mladá žena a řekla mi něco španělsky. Řekl jsem, že se omlouvám, ale nemluví španělsky, a ona začala mluvit anglicky. Byl jsem moc rád, protože jsem si myslel, že u stolu nikdo neumí anglicky. Ta žena byla Carmen, a řekla mi, že je Juanova dcera. Potom mi řekla, kdo jsou další lidé u stolu. Seděla tam první Juanova sestra Lucía a druhá Juanova sestra Marta. Byl tam taky Juanův bratr Pepe. Vedle byla Juanova maminka Pilar a Juanův tatínek Jorge. Pak tam byl taky Juanův první syn Antonio a druhý syn Eduardo. A blízko stolu jsem viděl taky dvě děti – Juanův vnuk Miguel a Juanova vnučka Elena.

Carmen mi řekla, že jenom ona a Juan umí anglicky. Byl jsem trochu smutný, že si nemůžu povídat s ostatními, ale taky jsem byl rád, že Carmen sedí blízko. Fakt musím brzo začít hledat nějaký kurz španělštiny.

Asi za patnáct minut už tam byl taky Juan a jeho manželka (Carmen mi řekla, že Juanova manželka se jmenuje Ester). Dali na stůl jídlo – salát, pečené kuře, nějaký červený krém, nějaké smažené věci (nevěděl jsem, co to je), omáčky, hranolky, další smažené věci

(asi malé ryby), chléb, olivy, a nakonec ještě další smažené jídlo. Bylo tam taky hodně pití – bílé víno, červené víno, voda (jenom neperlivá, Carmen mi řekla, že Španělé nepijou perlivou vodu) a Coca Cola.

Celá noc byla nakonec moc super. Lenka a já jsme si celou noc povídali s Carmen a s Juanem. Jídlo bylo výborné. V jeden moment celá Juanova rodina zpívala a tancovala tradiční tanec *sevillanas*. Učili mě a Lenku, jak tancovat, ale nešlo to moc dobře. Šli jsme domů asi v 01:30 – jeli jsme taxíkem, protože pozdě v noci je v Seville docela komplikované jezdit autobusem. Když jsme přišli domů, osprchovali jsme se a šli jsme okamžitě spát. Dobrou noc!

rande: a romantic date

kluk: a guy, a boy

zvědavý: curious

Španěl (m.), Španělka (f.), Španělé (pl.): Spaniard

CVIČENÍ: SEDMÁ KAPITOLA

1. Doplňte prepozice. (POZOR! Ne všechny fráze musí mít prepozice.)

Jsem ___ návštěvě ___ Juana.

No jo, ___ osm ___ večer jdu na rande.

Poznala jsem ___ Tinderu jednoho kluka.

Aha, a co dělá ___ Seville? Není tady jenom ___ návštěvě?

Juan říkal, že nás čeká ___ 21:00.

Juan řekl, že ___ víkendu organizuje velkou rodinnou večeři.

Ale Martine, jsme ___ Španělsku. Tady večere začíná ___ deset ___ noci.

Pablo na mě čekal ___ náměstí ___ centru.

Museli jsme jet jenom asi deset minut ___ autobusem.

Šli jsme domů asi ___ 01:30 – jeli jsme ___ taxíkem.

2. Kdo je kdo? Doplňte posesivní sufify.

Karel (maskulinum)	+	most (maskulinum)	=	Karlův most
Karel (maskulinum)	+	univerzita (femininum)	=	Karlova univerzita
Karel (maskulinum)	+	náměstí (neutrum)	=	Karlovo náměstí

Juan ___ dcera se jmenuje Carmen.

První Juan ___ sestra se jmenuje Lucía.

Druhá Juan ___ sestra se jmenuje Marta.

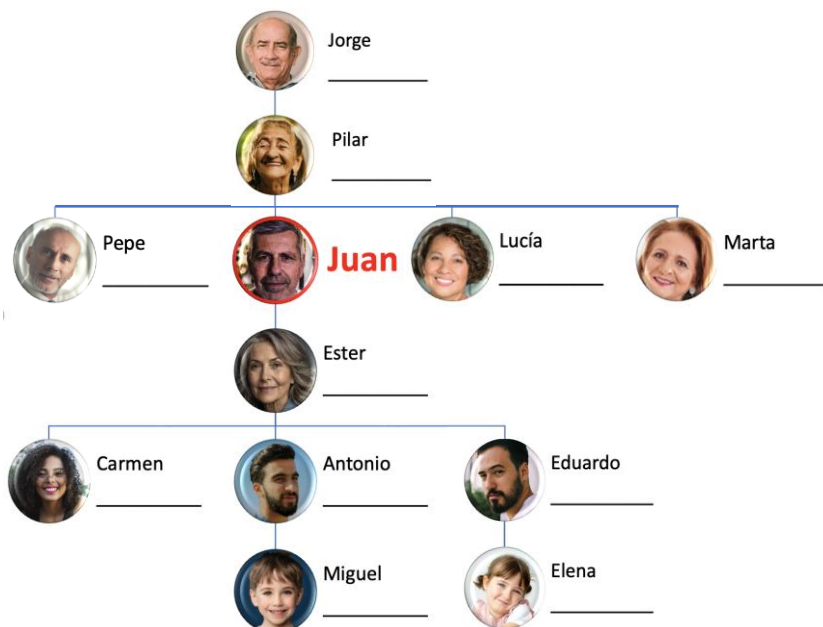
Juan ___ bratr se jmenuje Pepe.

Juan ___ maminka se jmenuje Pilar.

Juan ___ tatínek se jmenuje Jorge.

První Juan ____ syn se jmenuje Antonio.
 Druhý Juan ____ syn se jmenuje Eduardo.
 Juan ____ vnuk se jmenuje Miguel.
 Juan ____ vnučka se jmenuje Elena.
 Juan ____ manželka se jmenuje Ester.

3. To je Juanova rodina. Kdo je jeho maminka/tatínek/bratr...?

OSMÁ KAPITOLA: MŮJ PRVNÍ DEN V PRÁCI

Můj první týden ve Španělsku byl super. Našel jsem krásný byt, byl jsem na návštěvě u Juana, o víkendu jsem byl s Lenkou v klubu, viděli jsme historické centrum Sevilly, ... ale hlavně jsem přijel do Španělska na stáž, a v pondělí patnáctého září byl můj první den v práci.

Měl jsem stáž na konzulátu České republiky. Konzulát v Seville je **úřad**, který pomáhá Čechům, když jsou v Seville (nebo blízko Sevilly) a mají nějaký problém. Když jsem byl doma v Česku, viděl jsem na webu české ambasády, že hledají studenty na stáž. Poslal jsem tam e-mail a oni mi napsali, že v Seville potřebují pomoc na celý rok. A tak jsem tady.

To ráno jsem vstával už v šest hodin, protože jsem byl hodně nervózní. Chtěl jsem snídat, ale nemohl jsem, tak jsem si dal jenom vodu a banán. Slyšel jsem hluk z ložnice, kde spí Lenka. Za pět minut přišla do obýváku.

„Tak co, kamaráde, těšíš se?“ zeptala se.

„Prosím tě, jsem tak nervózní, že nemůžu jít! A ty? Kdy začíná tvoje stáž?“

„Zítřa,“ řekla Lenka.

„Jaké máš dneska plány? Nebudu tady celý den. Nechceš jít na další rande na Tinderu?“

„Ha. Ha. Možná, ještě nevím. Dneska není moc hezké počasí, takže nemám chuť jít ven. Znáš to, Netflix a popcorn.“

Lenka má pravdu, dneska je zataženo a trochu prší. Taky chci být doma, ale bohužel nemůžu.

„Víš, kdo další tam pracuje?“ zeptala se Lenka.

„Jo, vím, že moje šéfka je nějaká paní Irena z Brna. A taky je tam jedna **stážistka** z Ostravy, ale ona je tady už rok a teď je její poslední týden na konzulátu. Potom už jede domů do Česka.“

„Aha, to znamená, že **ani v práci, ani doma** nepotřebuješ mluvit španělsky. Ty se nikdy **nenaučíš** španělsky, Martine...“

„Tento týden chci začít hledat kurz španělštiny,“ řekl jsem, ale věděl jsem, že má Lenka trochu pravdu. Ona nemá stejný problém, protože v cestovní agentuře, kde začíná pracovat, potřebuje umět dobře španělsky. „Jdu do sprchy, Leni. Za třicet minut musím jít.“

V osm hodin jsem šel na autobusovou zastávku. Na Google Maps jsem viděl, že cesta trvá asi třicet minut.

Konzulát byl malý bílý dům a vedle měl krásnou zahradu. **Kolem** byly krásné vysoké palmy. U dveří stál policista. Nevěděl jsem, jestli mluvit česky, nebo španělsky.

„Dobrý den?“ zeptal jsem se nervózně.

„Dobrý den. Jak vám můžu pomoci?“ řekl. Super, nemusím mluvit španělsky.

„Já jsem Martin, těší mě.“ Udělal jsem krátkou pauzu a čekal jsem odpověď. Ale policista neodpověděl. „Pardon, eh, já jsem Martin a čeká na mě paní Irena. Mám tady stáž a dneska je můj první den.“

Policista otevřel dveře a já jsem šel do hlavní haly. Tam byla malá recepce a na recepci byla paní recepční. Byla to starší silnější paní a měla krátké blond vlasy.

„Dobrý den,“ řekl jsem.

„Moment, prosím,“ řekla ona. **Vzala** telefon a začala telefonovat. Čekal jsem asi pět minut a potom se mě recepční zeptala, co potřebuju. Řekl jsem, že jsem Martin, že jsem přijel na stáž a že mě čeká paní Irena. Recepční ještě jednou vzala telefon a začala telefonovat.

„Ahoj, Irenko, ahoj. Jak se máš? ... Jé, děkuju, já taky, jojo... Nooo, ano, ano, děkuju... Fakt? No já vím, vy máte fakt krásný dům. A ta vaše zahrada! ... A tvůj syn, prosím tě, on je tak inteligentní. ... No ano, můj syn taky, ale ten tvůj je fakt fantastický, Irenko, ...“

Díval jsem se na paní recepční a čekal jsem. Nevěřil jsem, co to slyším. Proč si teď povídají o synovi a o tom, jak krásný je její dům?

„No ale, Irenko, je tady nějaký mladý muž, počkej ... Jak se jmenujete?“ zeptala se.

„Martin,“ řekl jsem ještě jednou.

„Ano, nějaký pan Martin. A... počkej moment ... a co potřebujete, Martine?“

„Přijel jsem tady na stáž. Dneska je můj první den a myslím, že paní Irena mě čeká,“ řekl jsem ještě jednou.

„Jo, ano, Irenko, ten pan Martin tady přijel na stáž ... Jo? Aha, ano, ano, dobře, Irenko, měj se krásně.“ Paní recepční udělala malou pauzu. „Tak, pane Martine, Irenka tady dneska není, ona je momentálně na ambasádě v Madridu, víte? Ale to není problém, vy můžete jít do prvního patra, tam je naše stážistka Kristýna a ona má odpovědi na všechny vaše otázky. Dneska můžete pracovat spolu jenom vy dva, no a zítra už je Irenka zpátky, jo?“

„Tak jo, děkuju,“ řekl jsem a šel jsem do prvního patra. V prvním patře byly dveře vlevo a další dveře vpravo. Šel jsem do dveří vpravo a viděl jsem tam mladou ženu u počítače. Myslím, že měla taky plus minus dvacet tři, nebo dvacet čtyři let. To musela být Kristýna.

„Dobrý den, vy jste Kristýna?“ zeptal jsem se nervózně. Kristýna se začala smát.

„Prosím tě, můžeme **si tykat**, ahoj. Ano, já jsem Kristýna. Ty jsi Martin, že jo?“

„Jo, to jsem já.“

„Výborně. Irena říkala, že máme nového kolegu. Tak co, líbí se ti Sevilla? Už jsi tady někdy byl?“

„Ne, nikdy. Ale líbí se mi tady moc!“

„To je dobře. Sevilla je krásné město. Dáme si kávu?“

„OK!“

Šli jsme do kuchyně, která byla kompletně zařízená. Byl tam velký moderní kávovar, lednička, trouba, mikrovlnka, stůl, ... Potom jsem viděl kancelář, kde pracuje Irena, koupelnu a knihovnu. Kristýna mi potom řekla, co dělá v práci každý den. Odpoledne jsem šli já, Kristýna a paní recepční (jmenuje se Boženka) na oběd do restaurace vedle konzulátu.

V pět hodin odpoledne přišel do naší kanceláře nějaký starší pán, měl asi padesát roků. Hledal Kristýnu. Kristýna byla v ten moment v druhé kanceláři. Šel jsem tam a když jsme přišli zpátky do naší kanceláře a Kristýna viděla toho pána, byla v šoku.

„**Nene!** Co tady děláš?“ smála se Kristýna.

„**Překvapení,** Kristýnko!“ křičel ten pán a taky se smál.

„Martine, já myslím, že dneska máme hotovo a všichni můžeme jít domů, co říkáš?“ řekla Kristýna.

„Tak jo, jdeme domů a uvidíme se zítra!“

úřad: institution, office, ... (Úřad práce, Finanční úřad, atd.)

stážista (m.), stážistka (f.): an intern

ani... ani...: neither... nor...

naučit se: to fully learn (perfective) (učit se – imperfective, naučit se – perfective)

kolem: around

vzít* (vezm-): to take (perfective) (irregular past tense: vzal)

tykat si: to treat each other informally (using the “ty” forms)

Nene!: No way!

překvapení: surprise

CVIČENÍ: OSMÁ KAPITOLA

1. Odpovězte na otázky.

V kolik hodin vstával Martin do práce? _____

Jaké bylo počasí v Seville? _____

Jak se jmenuje Martinova šéfka? _____

Kdo je Boženka? _____

Proč nebyla Martinova šéfka ten den v práci? _____

2. Převeďte fráze do minulého času (Jestli jste muž, dělejte formy pro maskulinum. Jestli jste žena, dělejte formy pro femininum.)

Můj první týden ve Španělsku je super.

Mám stáž na konzulátu České republiky.

Chci snídat, ale nemůžu, tak si dám jenom vodu a banán.

Dívám se na paní recepční a čekám.

Jdu do dveří vpravo a vidím tam mladou ženu u počítače.

Jdeme do kuchyně, která je kompletně zařízená.

3. Převeďte tykání na vykání.

(tykání = neformální formy pro TY, vykání = formální formy pro VY)

Těšíš se? _____

A ty? Kdy začíná tvoje stáž? _____

Jak se máš? _____

Měj se krásně. _____

Už jsi tady někdy byl? _____

Co tady děláš? _____

DEVÁTÁ KAPITOLA: ZAČÍNÁM SE UČIT ŠPANĚLSKY

Druhý den jsem jel do práce a nebyl jsem tak nervózní jako první den. Už jsem věděl, že u dveří čeká pan policista, v hale je naše recepční Boženka a nahoře pracuje Kristýna. Ale ještě jsem neznal Irenu. Věděl jsem jenom, že je z Brna.

„Dobré ráno, Boženko,“ řekl jsem, když jsem šel kolem recepcce.

„Ahoj, Martine,“ řekla Boženka.

Šel jsem do prvního patra a slyšel jsem Kristýnu a taky další ženu. Věděl jsem, že to musí být Irena. Přišel jsem do kanceláře.

„Ty musíš být Martin, že jo?“ zeptala se Irena. Byla moc veselá a měla hodně energie.

„Ano, ano, to jsem já, těší mě. A vy musíte být Irena,“ řekl jsem.

„To jsem já, ano, ale prosím tě, můžeme si tykat. Tady si tykáme všichni.“

„Dobře, není problém,“ řekl jsem. Potom jsem se podíval na Kristýnu.

„A co ty, jak se máš? A jak se má tatínek?“ zeptal jsem se.

„Tatínek?“ zeptala se Irena.

„No jo, včera odpoledne tady byl její tatínek. Bylo to velké překvapení, že jo?“ řekl jsem.

„Páni, to je super, Kristýnko! Tatínek přijel až do Seville! Jaké plány tady máte?“ zeptala se Irena.

Kristýna nejdřív nic neříkala. Dívala se na mě, potom na Irenu, potom zase na mě, na Irenu... Nakonec řekla jenom: „Jo, jo. Tatínek.“

Atmosféra byla na moment trochu intenzivní a já jsem nerozuměl, proč. Ale to netrvalo dlouho, protože potom jsme já a Kristýna museli začít pracovat. Ten den jsem nejdřív posílal e-maily na ambasádu v Madridu a v Lisabonu, potom jsem telefonoval na Ministerstvo vnitra v Praze a nakonec jsem s Kristýnou a s Irenou

organizoval plán na formální večeri, která je naplánovaná za dva týdny tady na konzulátu v Seville.

Když už jsme večer měli hotovo, Irena se mě zeptala: „Martine, co ty a španělština? Umíš španělsky?“

„Umím španělsky jenom trochu. Každý den dělám Duolingo, takže vím, jak se řekne *Kočka nemá ráda pistáciovou zmrzlinu a Modrý krokodýl pije tequilu*. Ale vím, že to je málo, takže si tady chci najít kurz a učit se španělsky.“

„Máš pravdu, to je fakt málo,“ smála se Irena. „Ale víš co? Já tady mám dobrou kamarádku a ona organizuje kurzy španělštiny. Jestli chceš, můžu se zeptat, jestli teď otevírá nějaký kurz a možná tam můžeš chodit. Co říkáš?“

„Jsi moc hodná, Ireno, díky!“

Irena se opravdu zeptala a už za dva dny jsem seděl v jazykové škole. Škola byla daleko od ambasády, ale naštěstí tam jel přímý autobus. Večer po práci jsem přišel do třídy. Bylo šest hodin, lekce začínala v šest třicet.

Ve třídě seděli další čtyři lidé – jeden muž a tři ženy. Všichni měli v ruce mobil a nikdo nemluvil. Já taky ne, protože jsem byl trochu nervózní. Za třicet minut přišla do třídy naše učitelka. Byla to vysoká štíhlá žena, měla dlouhé rovné hnědé vlasy a měla taky brýle.

Podívala se na nás a řekla: „*Hola*.“ To znamená španělsky *dobry den*. Všichni jsme odpověděli *hola* a potom začala lekce. Dělali jsme několik cvičení – učili jsme se číst, učili jsme se abecedu, poslouchali jsme španělskou hudbu a taky jsme se učili, jak říct, jak se jmenujeme, odkud jsme, co děláme v Seville a kde bydlíme. Znal jsem některé fráze z Duolinga, ale i tak bylo super si opakovat všechny fráze, učit se správnou **výslovnost**, a taky poznat moje kolegy z kurzu.

Ten muž, který tam byl, se jmenuje Liam. Liam je z Irska, pracuje jako biochemik a bydlí v centru. Pak tam byly tři ženy. První se jmenuje Claudia, je z Kamerunu, je právnička a bydlí blízko Sevilly. Druhá žena se jmenuje Mei, je z Číny a pracuje jako

softwarová inženýrka. A třetí žena se jmenuje Laura, je z Itálie a pracuje jako architektka. Mei a Laura jsou kamarádky a bydlí spolu taky v centru.

Když lekce skončila, všichni jsme řekli *hasta luego* (to znamená *na shledanou*) a šli jsme domů. Liam jel domů stejným autobusem jako já. Trochu jsme si povídali, a nakonec jsme si dali telefonní čísla. Řekli jsme si, že můžeme být v kontaktu a jít někdy na drink.

Po lekci jsem měl hodně energie a velkou motivaci učit se víc a víc. Učit se španělsky v zemi, kde všichni mluví španělsky, je nejlepší. Kdo umí španělsky, může konverzovat na ulici, v restauraci, v supermarketu, má možnost si tady najít dobrou práci a poznat víc lidí... Myslím, že začíná super nová **etapa** mého života!

výslovnost: pronunciation

etapa: a phase, a period

CVIČENÍ: DEVÁTÁ KAPITOLA

1. Doplňte Z/ZE + genitiv. (o → a, a → y, konsonant → +u)

Například: To je Česko. Martin je z Česka.

- To je Irsko. Liam je z _____.
- To je Kamerun. Claudia je z _____.
- To je Itálie. Laura je z _____.
- To je Česko. Lenka je z _____.
- To je Čína. Mia je z _____.
- To je Indie. Priya je z _____.
- To je Vietnam. Minh je z _____.
- To je Německo. Anna je z _____.
- To je Rakousko. Lukas je z _____.
- To je Kanada. Emma je z _____.
- To je Brazílie. Beatriz je z _____.
- To je Španělsko. Juan je ze _____.

2. Co dělal Martin? Doplňte text se slovesy v minulém čase. Použijte slovesa dole.

*mít – být – jet – říct – nebýt – jít – poslouchat – vidět – povídat si
– nebýt – nevědět – mít – učit se*

Martin _____ ráno do práce a _____ tak nervózní,
jako první den. _____ do prvního patra a _____ tam
Kristýnu a Irenu. Všichni _____, ale atmosféra _____
trochu intenzivní. Martin _____ proč. Irena potom
_____ Martinovi, že má kamarádku, která organizuje kurzy
španělštiny. Za dva týdny _____ Martin první lekci. Martin
_____ číst a _____ španělskou hudbu. Po lekci
_____ unavený a _____ hodně energie.

DESÁTÁ KAPITOLA: POSLEDNÍ DEN S KRISTÝNOU

Byl pátek devatenáctého září – poslední den na konzulátu s Kristýnou. Ten den v Seville přelou a byl velký vítr. Město nemá dobrý kanalizační systém, takže na ulici byla voda. Když je škaradé počasí, nemám energii, všechno je depresivní a smutné.

Přijel jsem do kanceláře. Kristýna už tam byla a pracovala.

„Dobré ráno,“ řekl jsem.

„Ahoj, jak to jde?“ odpověděla Kristýna.

„Ale jo, ujde to. To počasí je **strašné**, že?“

„Jo, ale našťestí tady neprší moc často.“

„A co ty, těšíš se domů do Česka?“ zeptal jsem se.

Kristýna se na mě podívala a řekla: „Těším se domů, jo. Stáž tady na konzulátu byla super, ale už potřebuju jet domů a začít hledat normální práci. Já a můj přítel máme velké plány, takže potřebujeme peníze.“

„Jé, ty máš přítele! To jsem nevěděl!“ řekl jsem vesele.

„Ale jo, věděl, Martine. Znáš ho,“ odpověděla Kristýna.

Nerozuměl jsem. Díval jsem se na Kristýnu a ona se dívala na mě. Nevěděl jsem, co říct a přemýšlel jsem, jak můžu znát jejího přítele. Poznal jsem Kristýnu tento týden v pondělí. A Kristýna je z Ostravy a já nemám kamarády v Ostravě.

„Aha...“ řekl jsem pomalu. „Říkáš, že znám tvého přítele? A kdo to je? Jak se jmenuje?“

Kristýna se na mě pořád dívala a začala se smát. Teď už jsem byl hodně nervózní a nevěděl jsem, jak reagovat. Potom Kristýna řekla: „Můj *tatínek*...“

„Tvůj tatínek?“ zeptal jsem se. **Pořád** jsem nerozuměl. „Ten milý pán, který tady byl tenhle týden?“

„Ano. To nebyl můj tatínek, Martine. To byl můj přítel!“

Na deset sekund jsem nevěděl, kdo jsem a kde jsem. Nevěděl jsem, co říct. Rychle jsem přemýšlel, co se stalo, když tady byl ten pán. Kristýna byla v šoku, když ho viděla tady na konzulátu. Byla

v šoku, ale byla moc šťastná. Řekla, že už můžeme jít domů. Ale neřekla, kdo je ten pán. Byl to starší muž, takže jsem si automaticky myslel, že to musí být její tatínek. A na druhý den, když jsme si povídali s Irenou, jsem se hned zeptal Kristýny, jak se má její *tatínek*. Nezeptal jsem se, *kdo* byl ten pán. A to byla **chyba**...

„Páni, Kristýno, ... já ... hehe ... já nevím, co říct.“

„To je v pohodě, Martine,“ smála se Kristýna. „**Měla jsem ti říct** hned, že to je můj přítel, ale byla jsem v ten moment fakt v šoku, protože jsem nevěděla, že je v Seville.“

„Promiň, já jsem se měl zeptat, kdo to je. **Nezlobíš se**, že ne?“

„Ne, nezlobím se ani trochu.“

Pracovali jsme potom ještě pár hodin. Měli jsme fakt super poslední den v kanceláři, moc jsme si povídali a smáli jsme se. Po obědě už musela Kristýna jít. Dali jsme si telefonní čísla a řekli jsme si, že se uvidíme v Česku.

Když jsem večer přišel domů, Lenka byla v obýváku a dívala se na televizi. Tento týden jsme se moc neviděli, protože v její firmě pracujou od desíti do dvou, potom mají tři hodiny *siestu* (to je typická španělská odpolední pauza), a pak zase pracujou od pěti do devíti večer. Takže Lenka normálně chodí domů pozdě večer, dá si rychlou večeři a jde spát. Ale dneska byla doma už odpoledne.

„Jé, ahoj, nevěděl jsem, že jsi doma,“ řekl jsem.

„V pátek máme krátký den, takže končíme už ve dvě odpoledne. Super, že? A co ty? Jaký byl tvůj pátek?“ zeptala se Lenka.

„Ale jo, dneska byl poslední den s mojí kolegyní Kristýnou. Teď už musím dělat všechno sám,“ řekl jsem.

„Máš strach, že jo?“ řekla ironicky Lenka.

„Nemám strach, mám respekt!“ smál jsem se. „Myslím, že mě čeká fajn rok.“

„Myslíš? Víš, že já jsem tady jenom na šest měsíců. Co máš v plánu potom? Potřebuješ pak novou spolubydlící.“

„Já vím, ale nechci na to ještě myslet. To je až za půl roku. **Do té doby** máme moc času a můžeme spolu cestovat, pracovat, chodit do klubu, poznat nové lidi, ...“

„A chodit na večeri k Juanovi!“

„Ano! A co chceš dělat o víkendu? Chceš jet na pláž?“ zeptal jsem se.

„Chci!“

„Tak jo, jedeme!“

strašný, á, é: terrible

pořád: still

chyba: a mistake

měl/a jsem + infinitiv: I should have ...

zlobit se: to be mad

do té doby: until then

CVIČENÍ: DESÁTÁ KAPITOLA

1. Co říká Martin? Doplněte do textu vhodná slovesa v přítomném čase.

Martin říká: „Ahoj! _____ Martin a _____ mi dvacet tři let. _____ z Prahy a _____ tady u mámy a táty. _____ turismus na Karlově univerzitě. _____ jednoho bratra a jednu sestru. Můj bratr Pavel _____ v Brně. _____ mu dvacet pět a _____ jako datový analytik. Moje sestra Tereza _____ v Rakousku. _____ jí třicet a _____ ředitelka školy.

Moje máma _____ Monika. _____ vysoká a hubená, _____ hnědé vlasy a hnědé oči. _____ jí padesát a _____ jako servírka. Ráda _____ volejbal a _____ na seriály.

Můj táta _____ Radim, _____ mu padesát dva a _____ jako automechanik. Můj táta _____ vždycky dobrou náladu, _____ pozitivní, rád _____ na filmy a _____ knihy.

Já _____ student a dneska _____ na stáž do Španělska.“

2. Co dělal Martin v každé kapitole této knihy? Doplňte slovesa v závorce v minulém čase.

První kapitola: Martin _____ (vstávat) v 6:30. _____ (balit) poslední věci a _____ (hledat) pas a mobil. Pak _____ (sprchovat se), _____ (pít) kávu a _____ (jet) na letiště.

Druhá kapitola: Martin a jeho rodiče _____ (jet) na letiště autem, _____ (poslouchat) hudbu, _____ (zpívat) a _____ (smát se). Na letišti _____ (čekat) jeho nejlepší kamarádka Lenka. Martin _____ (jít) na check-in a bezpečnostní kontrolu. _____ (být) u brány včas a _____ (letět) do Španělska.

Třetí kapitola: Martin _____ (jít) v Málaze na kávu a croissant do kavárny. _____ (koupit) taky lístky na autobus do Sevilly. V Seville _____ (jít) do obchodního centra a v cukrárně _____ (dát si) zmrzlinu.

Čtvrtá kapitola: Nejdřív Martin _____ (jít) do svého Airbnb, potom _____ (poslat) video mámě a tátovi a nakonec _____ (telefonovat).

Pátá kapitola: Martin _____ (jít) do supermarketu. _____ (koupit) jídlo, ale _____ (nekoupit) sůl, pepř a olej. Na večeři _____ (mít) sendvič a zeleninový salát.

Šestá kapitola: Martin _____ (hledat) zařízený byt blízko centra. _____ (poslat) zprávu na dva inzeráty a druhý den _____ (jít) na prohlídku.

Sedmá kapitola: Nejdřív Lenka _____ (mít) rande. Potom Martin a Lenka _____ (jít) na návštěvu k Juanovi. Martin _____ (mluvit) s Juanovou dcerou Carmen.

Osmá kapitola: Martin _____ (jít) poprvé do práce.
_____ (poznat) další stážistku Kristýnu z Ostravy. Jejich šéfka
Irena tam _____ (nebýt), protože _____ (být)
v Madridu.

Devátá kapitola: Martin konečně _____ (poznat) Irenu,
protože už _____ (být) zpátky z Madridu. Martin
_____ (mít) první lekci španělštiny.

Desátá kapitola: Martin _____ (vidět) Kristýnu naposledy
v práci. Doma _____ (mluvit) s Lenkou a _____ (říct)
si, že o víkendu pojedou na pláž.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

PRVNÍ KAPITOLA

1. Napište infinitivy sloves

*číst – smát se – vstávat – sedět – hrát volejbal – spát – křičet –
dívat se na televizi – balit – hledat*

	
balit	číst
	
vstávat	hledat
	
křičet	hrát volejbal
	
spát	dívat se na televizi
	
smát se	sedět

**2. Doplňte konjugace sloves v přítomném čase.
„Každý den...“**

	JÁ	TY	VY	ONI
vstávat	vstávám	vstáváš	vstáváte	vstávají
hledat	hledám	hledáš	hledáte	hledají
dívat se	dívám se	díváš se	díváte se	dívají se
křičet	křičím	křičíš	křičíte	křičí
balit	balím	balíš	balíte	balí
spát	spím	spíš	spíte	spí
číst*	čtu	čteš	čtete	čtou
hrát*	hraju	hraješ	hrajete	hrajou
smát* se	směju se	směješ se	smějete se	smějou se

3. Kdo co dělá? Spojte.

Martin	=	student/studentka
Pavel	=	datový analytik/datová analytička
Tereza	=	ředitel/ředitelka školy
Monika	=	číšník/servírka
Radek	=	automechanik/automechanička

4. Odpovězte na otázky.

V kolik hodin musí vstávat Martin? **V 6:30.**

Jak se jmenujou jeho sourozenci? **Pavel a Tereza.**

Co dělá jeho táta? **Je automechanik.**

Co nemůže najít Martin? (dvě věci) **Pas a mobil.**

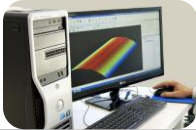

Jakou rutinu má táta každé ráno? **Snídá, čte zprávy, poslouchá rádio, zpívá.**

V kolik hodin musí jet na letiště? **V 8:00.**

DRUHÁ KAPITOLA

1. Jak se jmenují věci v tabulce?

*brána – pas – kufr – batoh – parkoviště – hodinky – tabule –
letadlo – počítač – palubní lístek*

	
počítač	pas
	
parkoviště	brána
	
letadlo	batoh
	
hodinky	kufr
	
palubní lístek	tabule

2. Doplňte prepozice V nebo NA (+ lokál).

V 8:05 jsme já, máma a táta **v** autě.
Bydlíme **v** Holešovicích.
To je super šance bydlet **v** nové zemi.
Oba studujeme turismus **na** Karlově univerzitě.
Já jsem **na** letišti a čekám **na** terminálu 2.
Parkujeme auto **na** parkovišti.
Jsme **v** hale.
Myslím, že všichni pasažéři jsou **v** letadle.
Píše něco **na** počítači.

3. Doplňte prepozice DO (+ genitiv) nebo NA (+ akuzativ).

Jedeme **na** letiště.
Jedeme **do** Španělska na stáž spolu.
Díváme se **na** velkou digitální tabuli.
My letíme dneska v 10:30 **do** Málagy.
Jdeme rychle **na** bezpečnostní kontrolu.
Potom už můžeme jít **do** letadla.
Hurá, letíme **do** Španělska!

4. Co děláme na letišti? Seřad'te aktivity od 1 (co děláme nejdřív) do 6 (co děláme nakonec).

- 2 Díváme se na tabuli ODLETY a hledáme přepážku.
- 6 Jdeme do letadla.
- 4 Jdeme na bezpečnostní kontrolu.
- 1 Jdeme na náš terminál.
- 3 Jdeme na přepážku a děláme check-in.
- 5 Hledáme bránu.

TŘETÍ KAPITOLA

1. Doplňte akuzativ do vět.

Mám **kufr** a čekám v hale.

Vidím jednoho **pána** a jeho **dceru**.

Kočka nemá ráda **pistáciovou zmrzlinu**.

Chci mít fajn **učitelku**.

Nedáme si **kávu**? Potřebuju **cukr**!

Za 5 minut máme na stole **čokoládový croissant, pistáciový dort**
a **vídeňskou kávu**.

Asi není nejlepší plánovat **cestu** do Sevilly tady v kavárně.

Z okna vidíme **Středozevní moře, krásnou pláž** a **historické centrum**.

Autobus má **klimatizaci**.

Já si dám **kokosovou zmrzlinu** a Lenka si dá **vanilkovou**.

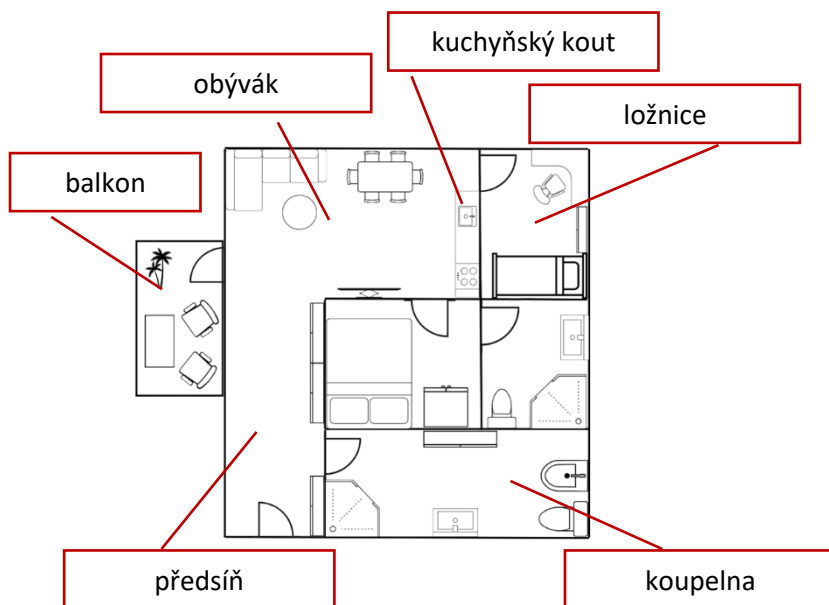
2. Jakým jazykem mluví lidé...?

Například: ve Francii – francouzsky

v Česku	česky
ve Španělsku	španělsky
v Americe (v USA)	anglicky
v Indii	hindsky
v Japonsku	japonsky
na Slovensku	slovensky

ČTVRTÁ KAPITOLA

1. Tohle je jejich Airbnb. Jak se jmenujou části bytu?

2. Jak velký je jejich byt? Proč?

2+kk

2+1

3+kk

3+1

Protože byt má tři pokoje a kuchyňský kout.

3. Jak se jmenujou aplikace a sociální sítě, které používají Martin a Lenka?

Web, kde Martin rezervuje byt v Seville. **Airbnb**

Aplikace, kde Martin posílá video mámě a tátovi. **WhatsApp**

Sociální síť, kde je Lenka, když relaxuje na gauči. **Instagram**

Sociální síť, kde je často máma a její generace. **Facebook**

PÁTÁ KAPITOLA

1. Jaké typické jídlo (nebo produkty) vidíte v textu?

svíčková – řízek – bramborový salát – niva – chlebíček – větrník

	
řízek	niva
	
větrník	bramborový salát
	
svíčková	chlebíček

2. Jste v restauraci a chcete si dát jídlo ze cvičení 1. Co říkáte?

Doplňte akuzativ.

Dám si **svíčkovou omáčku**.

Dám si **kuřecí řízek**.

Dám si **bramborový salát**.

Dám si **smaženou nivu**.

Dám si **šunkový chlebíček**.

Dám si **čokoládový větrník**.

3. V textu je minulý čas. Jaký je infinitiv?

Například: Včera jsem vstával v 6. – vstávat

Ty jsi měla krásnou siestu. **mít**
Takže jsem myslel, že máš energii. **myslet**
Koupili jsme dezert? **koupit**

4. Napište infinitivy ze cvičení 3 do tabulky dole. Potom doplňte konjugace (minulý čas).

Například: vstávat – vstával/a jsem – vstával/a jsi – vstával – vstávali jsme

INFINITIV	JÁ	TY	ON	MY
mít	měl/a jsem	měl/a jsi	měl	měli jsme
myslet	myslel/a jsem	myslel/a jsi	myslel	mysleli jsme
koupit	koupil/a jsem	koupil/a jsi	koupil	koupili jsme

5. Jaké slovo nepatří do skupiny? Proč?

Například: Praha – Brno – Ostrava – ~~Sevilla~~. Sevilla není české město.

~~větrník~~ – ledový salát – okurka – paprika

Větrník není zelenina. Větrník je sladký zákusek.

chlebíček – ~~hamburger~~ – řízek – svíčková

Hamburger není typické české jídlo.

myslel – koupil – měl – ~~zaplatím~~

„Zaplatím“ není minulý čas. Je to budoucí čas.

Eidam – gouda – ~~avokádo~~ – mozzarella

Avokádo není sýr. Je to ovoce.

vozik – kasa – ~~nádraží~~ – pekárna

Nádraží není v supermarketu.

ŠESTÁ KAPITOLA

1. Hledejte v textu adjektiva.

Moc dobrý (například moc dobrý sendvič)	výborný
Byt, který má nábytek, je ...	zařízený
Byt, kde není tma, je ...	světlý
Jaký byl pan Juan?	sympatický, starší
Jakou atmosféru měl druhý byt?	negativní
Jaká byla studentka z druhého bytu?	nesympatická

2. Napište opozita adjektiv (maskulinum).

malý	velký	bílý	černý
levný	drahý	nový	starý
hezký/krásný	škaredý/ošklivý	sympatický	nesympatický
zařízený	nezařízený	pozitivní	negativní
světlý	tmavý	krátký	dlouhý

3. Co dělal Martin v konkrétní dny/časy?

pondělí, 8. září, večer	Byl v supermarketu a pak jedl.
pondělí, 8. září, 22:00	Hledal byty.
pondělí, 8. září, 00:00	Šel spát.
úterý, 9. září, 18:00	Šel na první prohlídku.
středa, 10. září, 10:00	Šel na druhou prohlídku.
středa, 10. září, 22:00	Ležel na posteli a odpočíval.

Bonusová otázka: Jaký plán má Martin ve čtvrtek, 11. září poledne? **Stěhovat se.**

SEDMÁ KAPITOLA

1. Doplňte prepozice. (POZOR! Ne všechny fráze musí mít prepozice.)

- a. Jsem **na** návštěvě **u** Juana.
- b. No jo, **v** osm večer jdu na rande.
- c. Poznala jsem **na** Tinderu jednoho kluka.
- d. Aha, a co dělá **v** Seville? Není tady jenom **na** návštěvě?
- e. Juan říkal, že nás čeká **ve** 21:00.
- f. Juan řekl, že **o** víkendu organizuje velkou rodinnou večeři.
- g. Ale Martine, jsme **ve** Španělsku. Tady večere začíná **v** deset v noci.
- h. Pablo na mě čekal **na** náměstí **v** centru.
- i. Museli jsme jet jenom asi deset minut autobusem.
- j. Šli jsme domů asi **v** 01:30 – jeli jsme taxíkem.

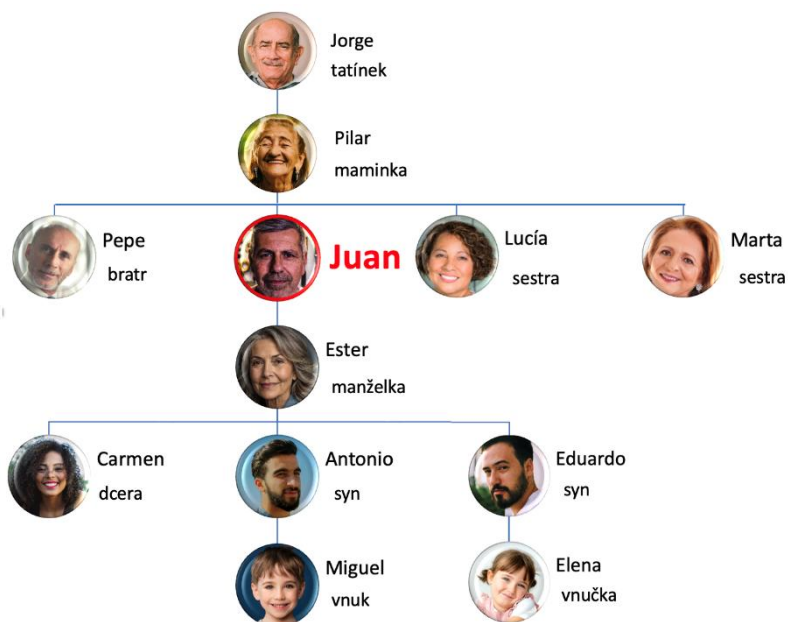
2. Kdo je kdo? Doplňte posesivní sufify.

Karel (maskulinum)	+	most (maskulinum)	=	Karlův most
Karel (maskulinum)	+	univerzita (femininum)	=	Karlova univerzita
Karel (maskulinum)	+	náměstí (neutrum)	=	Karlovo náměstí

Juanova dcera se jmenuje Carmen
První Juanova sestra se jmenuje Lucía.
Druhá Juanova sestra se jmenuje Marta.
Juanův bratr se jmenuje Pepe.
Juanova maminka se jmenuje Pilar.
Juanův tatínek se jmenuje Jorge.

První Juanův syn se jmenuje Antonio.
Druhý Juanův syn se jmenuje Eduardo.
Juanův vnuk se jmenuje Miguel.
Juanova vnučka se jmenuje Elena.
Juanova manželka se jmenuje Ester.

3. To je Juanova rodina. Kdo je jeho maminka/tatínek/bratr...?

OSMÁ KAPITOLA

1. Odpovězte na otázky.

V kolik hodin vstával Martin do práce? **V šest ráno.**

Jaké bylo počasí v Seville? **Bylo zataženo a pršelo.**

Jak se jmenuje Martinova šéfka? **Irena.**

Kdo je Boženka? **Recepční na konzulátu.**

Proč nebyla Martinova šéfka ten den v práci? **Byla v Madridu.**

2. Převeďte fráze do minulého času (jestli jste muž, dělejte formy pro maskulinum, a jestli jste žena, dělejte formy pro femininum).

Můj první týden ve Španělsku je super.

Můj první týden ve Španělsku byl super.

Mám stáž na konzulátu České republiky.

Měl/a jsem stáž na konzulátu České republiky.

Chci snídat, ale nemůžu, tak si dám jenom vodu a banán.

Chtěl/a jsem snídat, ale nemohl/a jsem, tak jsem si dal/a jenom vodu a banán.

Dívám se na paní recepční a čekám.

Díval/a jsem se na paní recepční a čekal/a jsem.

Jdu do dveří vpravo a vidím tam mladou ženu u počítače.

Šel/šla jsem do dveří vpravo a viděl/a jsem tam mladou ženu u počítače.

Jdeme do kuchyně, která je kompletně zařízená

Šli jsme do kuchyně, která byla kompletně zařízená.

3. Převeďte tykání na vykání.

(tykání = neformální formy pro TY, vykání = formální formy pro VY)

Těšíš se? **Těšíte se?**

A ty? Kdy začíná tvoje stáž? **A vy? Kdy začíná vaše stáž?**

Jak se máš? **Jak se máte?**

Měj se krásně. **Mějte se krásně.**

Už jsi tady někdy byl? **Už jste tady někdy byl?**

Co tady děláš? **Co tady děláte?**

DEVÁTÁ KAPITOLA

1. Doplňte Z/ZE + genitiv. (o → a, a → y, konsonant → +u)

Například: To je Česko. Martin je z Česka.

To je Irsko. Liam je z **Irska**.

To je Kamerun. Claudia je z **Kamerunu**.

To je Itálie. Laura je z **Itálie**.

To je Česko. Lenka je z **Česka**.

To je Čína. Mia je z **Číny**.

To je Indie. Priya je z **Indie**.

To je Vietnam. Minh je z **Vietnamu**.

To je Německo. Anna je z **Německa**.

To je Rakousko. Lukas je z **Rakouska**.

To je Kanada. Emma je z **Kanady**.

To je Brazílie. Beatriz je z **Brazílie**.

To je Španělsko. Juan je ze **Španělska**.

2. Co dělal Martin? Doplňte text se slovesy v minulém čase.

Použijte slovesa dole. POZOR! Slovesa jsou v infinitivu. Vy musíte tvořit formy pro minulý čas.

*mít – být – jet – říct – nebýt – jít – poslouchat – vidět – povídat si
– nebýt – nevědět – mít – učit se*

Martin **jel** ráno do práce a **nebyl** tak nervózní, jako první den. **Šel** do prvního patra a **viděl** tam Kristýnu a Irenu. Všichni **si povídali**, ale atmosféra **byla** trochu intenzivní. Martin **nevěděl** proč. Irena potom **řekla** Martinovi, že má kamarádku, která organizuje kurzy španělštiny. Za dva týdny **měl** Martin první lekci. Martin **se učil** číst a **poslouchal** španělskou hudbu. Po lekci **nebyl** unavený a **měl** hodně energie.

DESÁTÁ KAPITOLA

1. Co říká Martin? Doplňte do textu vhodná slovesa v přítomném čase.

Martin říká: „Ahoj! **Jmenuju se** Martin a **je** mi dvacet tři let. **Jsem** z Prahy a **bydlím/žiju** tady u mámy a táty. **Studuju** turismus na Karlově univerzitě. **Mám** jednoho bratra a jednu sestru. Můj bratr Pavel **bydlí/žije** v Brně. **Je** mu dvacet pět a **pracuje** jako datový analytik. Moje sestra Tereza **bydlí/žije** v Rakousku. **Je** jí třicet a **je** ředitelka školy.

Moje máma **se jmenuje** Monika. **Je** vysoká a hubená, **má** hnědé vlasy a hnědé oči. **Je** jí padesát a **pracuje** jako servírka. Ráda **hraje** volejbal a **dívá se** na seriály.

Můj táta **se jmenuje** Radim, **je** mu padesát dva a **pracuje** jako automechanik. Můj táta **má** vždycky dobrou náladu, **je** pozitivní, rád **se dívá** na filmy a **čte** knihy.

Já **jsem** student a dneska **jedu** na stáž do Španělska.“

2. Co dělal Martin v každé kapitole této knihy? Doplňte slovesa v závorce v minulém čase.

První kapitola: Martin **vstával** v 6:30. **Balil** poslední věci a **hledal** pas a mobil. Pak **se sprchoval**, **pil** kávu a **jel** na letiště.

Druhá kapitola: Martin a jeho rodiče **jeli** na letiště autem, **poslouchali** hudbu, **zpívali** a **smáli se**. Na letišti **čekala** jeho nejlepší kamarádka Lenka. Martin **šel** na check-in a bezpečnostní kontrolu. **Byl** u brány včas a **letěl** do Španělska.

Třetí kapitola: Martin **šel** v Málaze na kávu a croissant do kavárny. **Koupil** taky lístky na autobus do Sevilly. V Seville **šel** do obchodního centra a v cukrárně **si dal** zmrzlinu.

Čtvrtá kapitola: Nejdřív Martin **šel** do svého Airbnb, potom **poslal** video mámě a tátovi a nakonec **telefonoval**.

Pátá kapitola: Martin **šel** do supermarketu. **Koupil** jídlo, ale **nekoupil** sůl, pepř a olej. Na večeri **měl** sendvič a zeleninový salát.

Šestá kapitola: Martin **hledal** zařízený byt blízko centra. **Poslal** zprávu na dva inzeráty a druhý den **šel** na prohlídku.

Sedmá kapitola: Nejdřív Lenka **měla** rande. Potom Martin a Lenka **šli** na návštěvu k Juanovi. Martin **mluvil** s Juanovou dcerou Carmen.

Osmá kapitola: Martin **šel** poprvé do práce. **Poznal** další stážistku Kristýnu z Ostravy. Jejich šéfka Irena tam **nebyla**, protože **byla** v Madridu.

Devátá kapitola: Martin konečně **poznal** Irenu, protože už **byla** zpátky z Madridu. Martin **měl** první lekci španělštiny.

Desátá kapitola: Martin **viděl** Kristýnu naposledy v práci. Doma **mluvil** s Lenkou a **řekli** si, že o víkendu chtějí jet na pláž.